

2012 - tweede seizoen

<http://www.2dtrilogie.nl/>

<http://www.facebook.com/2dtrilogie>
info@2dtrilogie.nl

INHOUD

Poep	02
Wie het eerst buiten is	06
Gletsjer	09
Heilig Hart	15
Dit verhaal is zo kort, het past bijna in een sms'je	20
Jaarring	21
Afblijven	24
Pony	28
Popcorn	32
Ruis	35
Ontbijt	40
Vliegetaar	45
Berk	49

Poep

Al voor de gast naast me zijn mond open heeft gedaan weet ik al dat hij me lastig gaat vallen met een gesprek. Ik ben aan de bar gaan zitten, ik heb uitzicht op de kleurrijke verzameling flessen sterke drank achter de bar, daar hebben ik en de andere bezoekers aan de bar genoeg aan. We zijn niet op zoek naar elkaars gezelschap, anders waren we wel ergens anders gaan zitten.

Toch schijnt het bij mijn buurman niet door te zijn gedrongen dat ik niet op een praatje zit te wachten.

“Kom jij hier vaak?”

Een informeel gesprek over koetjes en kalfjes. Hoera. Zat ik net om verlegen.

“Volgens mij zit het hier altijd vol, hè? Zo rond dit tijdstip.”

Ik bromt wat onverstaanbaars in de hoop dat de babbelaar al snel zijn interesse in me verliest en zich weer concentreert op het bierglas voor zijn neus.

“Wat mij altijd stoort aan dit soort kroegen is de geur die er hangt. Je zit met een hoop mensen op elkaar, er wordt gerookt, er wordt eens wat gemorst. Op een gegeven moment krijg je de stank er niet meer uit en zit je met een kroeg die zelfs overdag, nog voordat de eerste klant arriveert, al net zo stink als een volle tent ‘s nachts.”

Ik kijk nog steeds strak naar de wand met flessen voor me. Dat weerhoudt hem er niet van om door te gaan met tegen me aan te praten.

“Je kan mij niet wijsmaken dat je niet stiekem een hekel hebt aan de geur waar je avond aan avond in zit.”

Hij duwt met zijn vinger tegen mijn onderarm ten teken dat hij het wel degelijk over mij heeft. Ik houd me in. Als hij zelf al de conclusie trekt dat ik een vaste klant moet zijn en dat ik hier elke avond een pilsje komt pakken, waarom moet hij

me verdomme dan nog vragen of ik hier vaak kom? Fuck, nu kijk ik hem toch aan.

“Maar heb jij even geluk vanavond. Kijk eens hier.”

Hij haalt een flesje uit zijn binnenzak tevoorschijn en houdt het licht schommelend voor mijn neus. Het flesje bevat een dop met een verstuiver. Ik staar hem nog steeds aan met een blik van ‘Wat zou het’.

“Dit is hét antwoord op alle kwalijke luchtjes. Dit, mijn beste man, is dé ultieme parfum. En nu zie ik je denken, ja zeg, ik ga geen parfum opspuiten. Ik ben geen wijf. Maar dát is juist het geweldige aan deze parfum. Het ruikt namelijk nergens naar. En toch neutraliseert het alle geuren om je heen!”

Ik kijk naar de kleurloze vloeistof in het flesje.

“Reukloos, hè? Even geurloos als water? Volgens mij is het gewoon water, wijsneus!”, grom ik.

Hij negeert mijn opmerking.

“Hoe ik aan dit grandioze spul kom? Wel, laten we zeggen dat ik een partij op de kop heb weten te tikken die van de vrachtwagen af is gevallen.”

Aan de ongelijke manier waarop hij met zijn ogen knippert lees ik af dat hij me een knipoog probeert te geven. Ik wrijf met een hand over mijn gezicht. Hij moet mijn geduld niet te lang meer op de proef stellen.

“Dit spul is nog nergens te koop. Het zal waarschijnlijk ook nooit in de handel komen. Het is ontwikkeld voor één of andere militaire missie. Top secret. Maar speciaal voor jou wil ik er wel een mooi prijsje aan hangen.”

Hij kijkt me triomfantelijk aan.

“Wel, want denk je?”

“Lazer op”, zeg ik eenvoudig.

Ik draai mijn blik weer naar de veelkleurige achterwand.

Mijn buurman de verkoper blijft echter zitten. Hij is niet van

plan te vertrekken naar een ander slachtoffer zonder dat hij zijn laatste verkooptruc heeft uitgeprobeerd. Als woorden niet overtuigen, dan moet je het maar gewoon laten zien. Of in dit geval ruiken. Ik heb net op tijd in de gaten wat hij van plan is.

Met één snelle beweging druk ik zijn uitgestoken arm naar beneden. De waas die hij uit de verstuiver drukt bevochtigt enkel mijn schoen en een deel van mijn broekspijp. Vervolgens scheld ik hem de kroeg uit.

Als ik naar huis loop stop ik onderweg nog even voor een laatste peuk. Mijn vrouw rookt niet en ze houdt niet van geurtjes in huis. Ik ga op een bankje zitten en vis het pakje uit mijn jaszak. Er zitten er nog een paar in. Mooi. Aanstek-er. En de brand erin. Ik leun achterover en adem een rook-kring uit. Een mooie manier om een avond af te sluiten, al zeg ik het zelf.

Er loopt een hond naar mijn bankje. Een bulldog. Het beest gaat een eindje van me vandaan op de grond zitten. Ik zie verder niemand in de buurt. Misschien heeft het dier geen baasje en is het op zoek naar wat gezelschap. Ik vind het best. Dit gezelschap zal me niet zo snel de oren van mijn hoofd kletsen. Het zit me wel aandachtig in de gaten te houden, maar ook dat vind ik oké. Ik bekijk de sterren boven me. In dit deel van het park staat nauwelijks verlichting, maar het is helder vannacht. Zelfs als ik zo meteen niet het pad aanhoud zal het me geen moeite kosten mijn weg te vinden. Ik merk dat de hond om de bank heen is gelopen en achter me wat in het gras aan het rondkrabbelen is. Pas als ik mijn peuk weggooi en opsta komt hij weer tevoorschijn. Ik steek het grasveld achter het bankje over en loop de richting uit van mijn huis.

“Ja? Wat is er?”

Ik zeg het iets kwader dan mijn bedoeling was. Maar met die blik van haar neutraliseert ze de relaxte indruk die de nachtlucht op me heeft gemaakt volledig.

“Ik vind het best hoor dat je er ‘s avonds nog even op uit gaat om een afzakkertje te pakken”, bijt ze me toe, “En dat je me met de afwas laat zitten, dat nog tot daar aan toe.”

Ze wijst naar de vloer achter me. Als we er één in huis hadden, dan had ze er een deegroller in vast gehad.

“Maar dat je daarna thuis komt en niet eens de moeite doet om fatsoenlijk je voeten te vegen, dat gaat er bij mij niet in. Ben je soms door een mesthoop gelopen? Moet je al die hondenpoep zien. Je moet wel heel erg lomp zijn om niets van die hoop aan je zool te hebben gemerkt. Ik zou bijna denken dat je het expres doet. Ruik je dat dan niet?”

Wie het eerst buiten is

Tussen al het andere tweedehands spul stonden in de vitrine een bokje en een flesje met iets erin. Het bokje was van porselein. Het was wit en had handgeverfde bruine vlekjes. De rest was onbewerkt gelaten. Geen zwarte accenten voor de neusgaten en geen beschilderde hoeven. De vorm van het beeldje moest de rest doen.

En het flesje, dat was van glas.

Omdat het bekijken van het winkelend publiek hen was gaan vervelen hadden ze besloten een wedstrijdje te houden. Je weet wel, om ter snelst. Wie van hen tweeën het eerst de winkel uit was had gewonnen. Elk hadden ze een eigen tactiek gevonden om de aandacht van de potentiële kopers naar zich toe te trekken. Het bokje liet zijn vacht wit blinken om zijn vlekken goed uit te laten komen. Het hield de witte grassprietjes die op zijn voetstuk stonden netjes tussen zijn poten en het probeerde deze pose perfect vast te houden.

Het flesje liet zich ook van zijn beste kant zien, wat een hele slimme keuze was voor een rotatie-symmetrisch voorwerp. Omdat hij er van alle kanten hetzelfde uit zag was de zichthoek voor de passanten op hem altijd optimaal.

Tot zover nog zonder succes, ook voor het bokje. Ze stonden nog op gelijkspel. Spannend. Het kon nog alle kanten op gaan.

Er kwam een man de winkel binnen. Een kleine man met een spits gezicht en grote oren die wat van zijn hoofd af stonden. Met snelle pasjes begon hij langs de kasten en tafels te lopen en de spulletjes en prijskaartjes te bekijken.

Af en toe pakte hij iets op of zette hij een prijskaartje recht. Bokje begon met zijn vacht te blinken en flesje berekende vanuit welke hoek hij de grootste kans had om via het invalende licht de aandacht van de man te krijgen. De man was met een prijskaartje in zijn hand stil blijven staan. Hij fronste terwijl hij zijn neus en paar keer optrok, drentelde vervolgens naar de toonbank om daar met een stift die in een omgespoeld jampotje stond wat aan het bedrag te veranderen.

Bokje en flesje stopten met zich aan te stellen. De man bij de toonbank was de eigenaar van de winkel. Dat was waarschijnlijk ook de reden waarom hij de winkel binnen was gekomen via de deur achter de toonbank.

Gelukkig kwam er al snel weer een andere man de winkel binnen lopen. Het beloofde een drukke boel te worden die dag. Bokje hield het gras gracieus met al zijn pootje in bedwang en flesje probeerde zich om te draaien om de binnenkomer te kunnen zien, besepte op tijd dat voor een symmetrisch glazen object er niet zoiets bestaat als een kijkrichting en besloot dan maar stil te blijven staan. De man bleef met een knoopsgat achter het sierrooster van de deur haken, wat hem een lelijke scheur in zijn jas opleverde. Hij herinnerde zich dat naast het tweedehands zaakje een kleermakerswinkel zat en besloot daar eerst maar even langs te gaan. Daar schrok hij zo van de reparatiekosten dat hij helemaal vergat om terug te komen op zijn eerste plan om in het tweedehands winkeltje een cadeautje voor zijn vrouw te kopen. Hij vergat zelfs zijn jas te laten maken en dat was jammer. Zijn vrouw was niet blij dat hij geen verjaardags-presentje van hem kreeg en ze was helemaal niet te spreken over het extra verstelwerk dat hij in plaats daarvan voor haar meenam.

Ondertussen was het tussen bokje en flesje nog steeds 0-0.

Er kwam een kale man de winkel binnen. Hij droeg over zijn shirt geen jas, zodat hij niets had om ergens achter te blijven hangen. De eigenaar van het winkeltje hoopte ooit nog eens het sierrooster voor een zacht prijsje van de hand te kunnen doen. Hij was niet van plan klanten naar zijn buurman te blijven sturen. Het bezwete hoofd van de man weerkaatste de laatste zonnestralen van de dag. Zijn hoofd blonk zo sterk dat bokje helemaal vergat zijn vlekken met zijn pootjes op hun plaats te houden om zo het gras mooi uit te laten komen. Flesje wist ook niets beters te doen dan perplex stil te staan en glazig naar de schittering te staren. De man keek in de vitrine bij het raam, sterkte zijn arm uit en liep met het flesje naar de kassa. Hij rekende af, nam het tasje aan en bleef met het tasje bij het naar buiten gaan achter het sierrooster haken. Het plastic tasje scheurde open en het flesje viel op de grond. Daar brak het in stukken, waardoor de as, die de laatste eigenaar in het flesje had gedaan, door de wind de straat op werd geblazen. De voormalige eigenaar van het flesje was een boer die zijn overleden lievelingsbok had laten cremen en de as ervan tot aan zijn eigen dood in een sierflesje op de schouw had staan.

Had het bokje toch nog gewonnen.

Gletsjer

De kist hebben ze van opa gekregen en samen met vader hebben ze het geheime luik in het deksel gezaagd. Daarna hebben ze de hele week geoefend en de grootste lol gehad. Van de hele familie hebben ze alleen maar positieve en verbaasde reacties gekregen. Maar nu wil grote broer het stuk op de zaterdagmarkt in de stad opvoeren. Als het echt zo'n geweldige goocheltruc is, dan moeten ze er veel geld mee kunnen verdienen. En dat was het moment waarop het enthousiasme van kleine broer wat gedaald was. De verdwijntruc met hun konijn voor de familie doen was leuk geweest, maar hij zag er tegenop om het kunststukje voor onbekenden op te voeren. Grote broer was er zeker van dat de show spectaculair genoeg zou zijn om ook de marktbezoekers te overdonderen, dus dan zal dat wel waar zijn. Ze zouden de kist op het plein voor de muziekoepel neerzetten, de doos met glitters op de kist plaatsen en het publiek zou nieuwsgierig toestromen om de verdwijntruc te komen bekijken. Dan zouden ze net doen alsof er iets misging en met veel misbaar spelen dat hun konijn verongelukt was om daarna voor de verbaasde toeschouwers het konijn weer levend en wel tevoorschijn te halen.

Kleine broer voelde er nog steeds niet veel voor om de act midden op de markt op te voeren, maar grote broer had hem omgepraat. Hij hoopte maar dat er geen klasgenootjes kwamen kijken.

Ook had grote broer besloten dat ze het beste over de dichtgevroren rivier naar de stad konden gaan. Via de brug was een stuk omlopen en het ijs was dik genoeg. Het had al dagenlang flink gevoren. Bovendien zouden ze met de slee waar ze de kist op hadden gezet op het ijs veel gemakkelijker vooruit komen dan over de halfgesmolten sneeuw op

de brug.

Kleine broer tilt het deksel even op om te kijken of het met konijn nog allemaal goed gaat. Ze hebben in een hoek van de kist een oude handdoek en wat hooi gelegd waarop het knaagdier met half gesloten ogen rustig met zijn neus op en neer zit te bewegen. Grote broer kijkt om. Snel laat hij het deksel zakken en gaat hij weer achter de kist staan om mee te helpen duwen. Grote broer slaat het touw van de slee over zijn andere schouder en kijkt in de richting van de brug. Het is vanochtend niet alleen steenkoud, er hangt ook nog eens een dichte mist. De oever waarlangs ze op het ijs geklommen zijn waren ze al snel uit het oog verloren en nu was ook de brug uit het zicht verdwenen. Hij hoopt dat de dichter wordende mist de mensen er niet van zal weerhouden naar de markt te komen.

Hij zet er de pas weer in. De mist om hen heen dempt elk geluid. Het enige dat hij hoort is de slee die vooruit glijdt en het af en toe kraken van het ijs.

Weer kijkt hij om want hij voelt dat kleine broer opnieuw gestopt is met duwen.

“Laat konijn nu een keer met rust. Dat beest krijgt het alleen maar koud als je telkens het deksel open doet.”

Kleine broer wrijft zijn wanten tegen elkaar.

“Lopen we nog in de goede richting? Het duurt zo lang.”

Grote broer laat het touw van zijn schouder zakken en tuurt in de richting waarvan hij verwacht dat de stad op zal doemen. De mist is daar nog even dicht als overal om hen heen.

“We hadden er allang moeten zijn. Volgens mij steken we de rivier schuin in plaats van recht over.”

In de verte klinkt een knal als er weer een scheur in het ijs schiet.

“We kunnen mijn horloge gebruiken als kompas. Je weet wel, net als in het padvindershandoek. De kleine wijzer wijst naar het noorden als je de lijn die midden tussen de kleine en de grote wijzer ligt naar de zon laat wijzen.”

“Volgens mij moet je de grote wijzer naar de zon richten.”

“O, weet jij het beter?”

Hij bestudeert de wijzerplaat verder en negeert de boze blik van kleine broer. Daarna kijkt hij omhoog. Ook daar hangt de mist als een witte deken over hen heen. Misschien is het toch niet zo'n goed idee. Als je niet weet waar de zon zit heb je aan een horloge als kompas ook maar weinig.

Kleine broer heeft het deksel weer opgetild en rommelt wat rond in de kist.

“Wat zoek je?”

“Een magneet”, klinkt het gedempt.

“Dan kunnen we een naald magnetisch maken zodat die naar het noorden wijst.”

Grote broer loopt naar de kist toe en helpt het deksel open te houden. Bij het ombouwen van de kist in een magische toverdoos hebben ze niet de moeite genomen de rommel eruit te halen. Misschien is dat nu hun redding.

Kleine broer houdt de transformator die de grasmaaiermotor met de accu verbindt omhoog.

“Hierin zit toch een spoel met een magneet, hè?”

Grote broer kijkt verontwaardigd.

“Nee, die gaan we er niet uit halen!”

Hij duwt de arm van kleine broer terug de kist in.

“Die hebben we nodig voor de goocheltruc. Waag het niet dat ding te slopen!”

Kleine broer heeft de transformator losgelaten en kijkt hem met grote ogen aan. We zijn verdwaald, hoor! Wat moeten we dan doen om aan de overkant te komen?

Grote broer lijkt voet bij stuk te houden dus duikt hij weer

de kist in. Tot zijn verbazing ziet grote broer dat hij dit keer konijn er uit haalt.

“Wat ben je nu weer van plan?” reageert hij boos.

“We kunnen konijn gebruiken om de oever te zoeken. Hij heeft net als een hond een goede neus, dus kan hij ons de weg wijzen”, legt hij uit terwijl hij het dier op het ijs neerzet.

“Ik denk eerder dat hij ons de weg naar zijn hok achter de schuur zal wijzen. Hou toch op. Dit gaat echt niet lukken.”

Hij is ergens wel blij dat konijn kouwelijk op zijn plaats blijft zitten en alleen schichtig zijn ogen beweegt. Er is zo weinig zicht dat, mocht konijn toch opeens de geur van zijn hok te pakken krijgen, ze het witte dier al snel uit het oog zouden zijn verloren. Zelfs als kleine broer hem vanaf een afstandje roept blijft het dier als een ongelukkig hoopje op zijn plaats zitten.

“We hadden dat beest ook een naam moeten geven” oppert grote broer.

“Hij zal niet reageren als je alleen maar ‘konijn’ naar hem roept”.

“Maar ik vindt Fluffie een stomme naam!”

“Was dan met een betere naam gekomen.”

“Waarom mocht ik ‘m niet Arna noemen?”

“Dat is geen naam voor een konijn.”

Voorzichtig loopt grote broer naar konijn en stopt het rillende beestje terug in de kist. Dan kijkt hij weer naar de plaats waar konijn op het ijs heeft gezeten. Hij bekijkt ook het ijs er omheen.

“Zie je die ribbels?”

Kleine broer wrijft met zijn schoen over het hobbelige oppervlak van het ijs. Het was hem al opgevallen dat het ijs onder de slee niet helemaal glad is.

“Het heeft volgens mij gewaaid toen de rivier dichtgevroren is. Deze ribbels zijn de golfjes die het water maakte op het

moment dat het bevroor.”

Kleine broer kijkt nu iets geïnteresseerder naar de ijsvloer. “Deze hobbels lopen allemaal in dezelfde richting. We hoeven ze alleen maar te volgen om aan de overkant te komen.”

Kleine broer kijkt opgelucht. Het klinkt logisch dat de wind aan de ene kant van de rivier in dezelfde richting blaast als aan de overzijde. Dus als de ribbels hier naar het oosten wijzen, dan doen ze dat over de hele breedte van de rivier. Maar wijzen de hobbels wel naar het oosten? Moeten ze misschien niet haaks op de ribbels lopen? In welke richting liepen de golfjes ook alweer toen ze op het ijs stapten?

Voor hen doemt een stenen muur uit de mist op en grote broer laat een opgelucht gejuich horen. Ze laten de kist met konijn en de slee nog even op het ijs staan als ze de kade-muur op klimmen. De mist lijkt hier iets minder dicht te zijn, al is het zicht nog steeds beperkt.

“Welke kant moeten we op voor de markt?” vraagt kleine broer als grote broer hem op de stenen heeft getrokken. Grote broer kijkt naar de net zichtbare huizen. Zitten ze nu links of rechts van de slagerij? Hij kan deze gebouwen niet meteen plaatsen. Die verdomde mist ook. Hij loopt de straat over. Vreemd, nog steeds komen de gebouwen hem niet bekend voor. Kleine broer kijkt hem na als hij de kade af begint te lopen. Alleen maar winkels en huizen die hij niet thuis kan brengen. Zijn ze tijdens de oversteek zo ver afgedwaald dat ze in een onbekende wijk terecht zijn gekomen? Opeens blijft hij verschrikt stil staan bij een raam. Deze herkent hij wel. Hier heeft hij een maand geleden ook naar binnen staan kijken. Maar dat was toen hij samen met vader inkopen had gedaan in de stad die verder stroomaf-waarts ligt. Ze zijn in de verkeerde stad terecht gekomen.

Maar hoe is dat mogelijk? Zo ver konden ze toch niet van de route zijn afgedwaald?

Het geroep van kleine broer doet hem opschrikken. Zijn broertje staat druk zwaaiend op de plaats waar ze aan wal zijn geklommen.

“Konijn is weg!”

Ook grote broer ziet het. Daar waar ze de slee op het ijs achter hebben gelaten staat geen slee meer. Ook van de kist met daarin de ster van hun show is geen spoor. Alleen de ijsvloer die in de mist verdwijnt. Verward gaat grote broer op de rand van de kademuur zitten. Kleine broer volgt zijn voorbeeld en kijkt hem vragend aan. Onder hen kraakt het ijs.

Dan zien ze dat het ijs langzaam onder hun voeten door schuift. De rivier beweegt zich als een grote ijsschots stroomafwaarts langs het stadje. In het ijs staat een paaltje met daaraan een bord ‘Verboden zich op het ijs te begeven’. Verbouwereerd zien ze het bordje langzaam voorbij schuiven.

De slee met daarop de kist en konijn vinden ze een tiental meters verderop terug.

Heilig Hart

Hij zet zijn tanden in het vlees en schud flink met zijn kop. Het gebeurt niet vaak dat hij zo laat nog een snack toegeschoven krijgt, dus geniet hij er met volle teugen van. En omdat hij een gezonde jonge hond is houdt dit niet alleen het opeten van de biefstuk in. Hij heeft de man hier nog nooit eerder gezien, maar het komt wel vaker voor dat er hier vreemden overnachten. Toch vond hij het wel vreemd dat hij deze logé vannacht zo onaangekondigd tegen kwam. Normaal introduceert zijn bazin een gast aan het begin van de avond: "Hallo, deze man/vrouw blijft hier vannacht slapen. En dit is onze waakhond. Laat hem maar even ruiken." Vanavond was er geen kennismaking geweest, maar de late bezoeker had hier een goed alternatief voor bedacht. Er gaat niets boven het meebrengen van een smakelijk presentje voor degene met wie je die nacht het dak boven je hoofd deelt. Hij legt zijn poten op het stuk vlees en trekt er hard met zijn tanden aan. Dan schud hij het nogmaals flink door elkaar om het vervolgens los te laten en met een boog weg te laten vliegen. Hij sprint er achteraan. De biefstuk is achter het beeld op de hoge sokkel terecht gekomen. Hij springt, duwt zijn neus achter het voetstuk en merkt dat het beeld wel heel veel meegeeft.

Het dorp heeft meestal wat tijd nodig om wakker te worden, maar vanochtend moesten ze er al behoorlijk vroeg op uit. Het bureau heeft een bezorgd telefoontje gekregen van de in het plaatsje wonende nonnengemeenschap en nu is hij met één van de jongere agenten op weg naar het klooster. De wagen kunnen ze vlak bij de poort kwijt. Er staat daar alleen een fiets geparkeerd die zo te zien niet op slot zit. Maar dat is niet erg. Het is een rustig dorpje waar ieder-

een elkaar kent. Mocht iemand het toch in zijn hoofd halen er met een fiets vandoor te gaan die niet van hem is, dan heeft de lokale bevolking al snel in de gaten dat de fiets en de bestuurder niet bij elkaar horen.

Ze bellen aan. Moeder-overste doet open. Ze is er niet de persoon naar dit te laten merken, maar ze voelen dat ze opgelucht is dat beide dienders gearriveerd zijn. Op zich was het geen alarmerend telefoontje, maar de nonnen hebben even de tussenkomst van de politie nodig om gerustgesteld te worden.

“Goedemorgen, zeereerwaarde moeder. Hoe gaat het ermee?”

“Niet slecht, niet slecht. Het gaat hier rustig zijn gangetje.”

“Fijn dat te horen. U hebt ons gebeld om iets te melden?”

“Dat klopt. Vanochtend ontdekten we iets dat ons zorgen baart. Zoals u weet sluiten we elke avond het hele kloostercomplex af. Toen vanochtend echter één van de zusters het kerkgebouw in ging bleek de deur naar de sacristie niet meer op slot te zijn.”

“En u weet zeker dat die deur gisteren ook op slot is gedaan?”

“Dat weten we heel zeker. We wijken nooit van onze procedures af. Dus als er de volgende ochtend een deur wel dicht is maar niet op slot, wel, dan is er wat aan de hand.”

“Is iemand van jullie de kerk al binnen geweest?”

“Nee. We vertrouwden het niet. We hebben eerst jullie gebeld.”

“Laten we dan maar eens gaan kijken.”

Niet dat het klooster vaak te maken heeft met insluipers, maar de nonnen hebben er wel de gewoonte van gemaakt 's avonds alles netjes op slot te doen. Vanwege hun gelofte tot gastvrijheid laten ze vreemden toe, maar ze willen

ook weten wie ze 's nachts over de vloer hebben. Ze proberen te voorkomen dat één van hen zich 's ochtends het apelazarus schrikt omdat ze in de kerkbanken een wildkampeerder ontdekken.

De buitendeur van de sacristie is inderdaad niet op slot. Terwijl zijn jongere kompaan een rondje rond de kerk loopt om te controleren of er nog andere onregelmatigheden zijn bekijkt hij de deur. Hmm, een ouderwets slot waar een grote sleutel in past. Hij trekt de deur iets verder open, werpt een blik naar binnen en bekijkt de zijkant van de poort.

“Hoeveel sleutels hebben jullie van deze toegang?” informeert hij zonder op te kijken.

“Twee stuks. Eén in het sleutelkastje en één in het magazijn, als reserve.”

“Beide sleutels bevonden zich dus vannacht in het hoofgebouw. Alle deuren van het hoofgebouw waren vanochtend nog wel op slot?”

“Jazeker, daar was niets aan de hand.”

Hij bestudeert het slot verder. De deur is niet geforceerd en toch zat deze poort vanochtend niet meer op slot. Iemand heeft vannacht dit slot heel vakkundig ‘gepicked’. Bij zo’n ouderwets slot is dat niet eens zo heel ingewikkeld, maar de insluiper heeft er wel de moeite voor gedaan. Hij had er ook gewoon een breekijzer tussen kunnen zetten, dat was nog eenvoudiger geweest.

Zijn collega komt de hoek om gelopen.

“Verder geen bijzonderheden. Ook de hoofdingang is nog gewoon op slot“, meldt hij.

Ze stappen de sacristie binnen. Op het eerste gezicht lijkt er niets aan de hand, maar als ze om de tafel heen lopen zien ze dat de kasten geopend zijn en dat er enkele

waardevol uitzierende voorwerpen op de grond staan. Alsof ze klaar zijn gezet om meegenomen te worden.

“Volgens mij hebben we hier inderdaad met een inbreker te maken”, zegt hij als ze de uitgestalde buit zien. “Uw gevoel heeft u niet bedrogen, moeder.”

“Alleen vreemd dat alles er nog staat”, fluistert moeder-overste voorzichtig. “Misschien is de inbreker er nog.”

“Of misschien is hij door iets gestoord en gevlucht.”

Hij wijst naar de deur achter zich.

“Deze deur komt uit in de kerk?”

Het is de enige andere deur in het vertrek. Hij probeert de klink.

“Deze is ook niet op slot.”

Moeder-overste slaat haar hand voor haar mond. Twee deuren die afgesloten behoren te zijn en dat niet zijn!

“Onze nachtelijke bezoeker laat in elk geval een duidelijk spoor achter.”

Hij bekijkt het slot. Deze is iets moderner: een standaard cilinderslot. En ook deze is gekraakt zonder enige vorm van beschadiging achter te laten. De inbreker is duidelijk trots op zijn vak.

“Staan er in de kerk ook waardevolle spullen?”

“Het duurste wat daarbinnen staat is de kelk in het tabernakel.”

Moeder-overste bekijkt de voorwerpen die op de grond staan. Laat ze alsjeblieft de kelk met rust hebben gelaten. Hij wenkt zijn collega en opent langzaam de deur. Hij verstijft. Vlak achter de deur hoorde hij iets. In een reflex reikt hij naar zijn dienstwapen, maar moeder-overste is hem voor. Zij heeft zich naar de deur gehaast en duwt deze verder open.

“Mijn excuses, ik had jullie ook over hem moeten vertellen”, verontschuldigt ze zich.

“Dit is Nicolas, onze waakhond. Nicolas, dit zijn twee agenten die hier even rond komen kijken.”

Ze krabt de hond met beide handen onder de oren, iets wat het enorme beest zich druk kwispelend laat welgevalen.

Daarna besnuffelt het de benen van beide politieagenten.

“Eén van de jonge intreedsters heeft hem meegenomen. ‘s Nachts slaapt hij in de kapel.”

Hij aait het beest ook even over de kop. Over het algemeen kan hij het goed met honden vinden, maar het lijkt alsof dit dier zijn blik vermijdt. Alsof de hond niet in de ogen van een man in uniform durft te kijken. Als dit een waakhond is, dan gedraagt het zich in elk geval niet alsof er zich op dit moment een insluiper in de kerk bevindt.

Hij maakt moeder-overste duidelijk dat ze het beste even kan blijven wachten in de sacristie. Dan overlegt hij kort met zijn collega welk deel van de kerk ze ieder gaan doorzoeken.

Het is zijn collega die als eerste de ravage voorin de kerk ontdekt. Het Heilig Hartbeeld is van zijn sokkel gevallen en ligt in brokstukken over het lichaam heen. Het heeft de inbreker goed weten te raken. Niet alleen heeft het hem tegen de grond aan gesmakt, het heeft ook zijn schedel verbrijzeld. Te midden van een donkerrode plas staren de wijd opengesperde ogen hem aan. Hij ziet dat de ogen door de kracht waarmee het beeld is neergekomen iets uit elkaar staan. Hij zoekt steun tegen een pilaar en geeft over.

Zijn collega is snel ter plekke. Terwijl hij bevend zijn mond afveegt staat zijn maat rustig de situatie te overzien.

“Valt het je ook op”, zegt deze na een korte stilte, ”dat, hoewel alle sloten die we tegen zijn gekomen vakkundig open zijn gemaakt, er hier binnen wél sporen van braak zijn?”

Dit verhaal is zo kort, het past bijna in een sms'je

Vandaag de dag zijn telefoonwinkels heel ruim opgezet. En dat terwijl de gsm's steeds kleiner worden. Het is bijna alsof je een lege winkel binnen loopt. Ik heb net een postzegelwinkel bezocht, een grotere overgang bestaat er niet.

Ook de verkopers staan verspreid door de ruimte, alsof ze zo de winkel nog iets gevuld willen laten lijken. Meteen snelt één van hen naar me toe. Kan hij me ergens mee van dienst zijn? Zoek ik een bepaald model? Met of zonder abonnement? We lopen langs de uitstalkasten en bepraten de verschillen tussen de mogelijke belbundels, besturings-systemen, het gemak van de touch-screen, de mogelijke app's die er te downloaden zijn. Alle modellen hebben hoofdtelefoonaansluiting. Zo kun je via je mobieltje muziek beluisteren. Er zit een radioverbinding op, je kunt muziek downloaden of streaming via het net beluisteren. En dat alles met de handige bediening via het scherm. Had ik je al verteld dat dit model touch-screen-bediening ondersteunt? Ontzettend handig dat touch-screen. Fantastisch gewoon.

Opeens gaat er een gsm over. Het is die van mij. Ik haal 'm tevoorschijn en kijk wie er mij probeert te bereiken. Ondertussen merk ik dat de interesse van de verkoper ineens een stuk afgenomen is. Ik stoei wat met de ouderwetse knoppen en zie de verkoper denken: "O, hij heeft al een mobieltje. Dan komt hij vast alleen maar kijken." Koortsachtig probeer ik me uit de menu's te navigeren, maar het is al te laat. Er komt een nieuwe klant binnen. Daar gaat alle aandacht.

"Ja, maar ik kom voor een vaste aansluiting, hoor", probeer ik nog.

Jaarring

Theresa en ik zaten die avond onder het lichte bladerdak van de laatste zonnestrallen te genieten toen ze op het idee kwam. Over een paar dagen zou ze verhuizen naar een andere stad om daar te gaan studeren. We zouden elkaar een stuk minder vaak zien en dit was waarschijnlijk de laatste avond dat we hier met z'n tweetjes doorbrachten. Ze wilde iets achterlaten, een aandenken aan onze liefde. Ik had er helemaal niet op gerekend dat zij die avond zo iets zou willen doen, maar gelukkig heb ik altijd mijn zakmes bij me.

“O nee, we gaan hier niet in basten zitten krassen.”

Ik keek haar vragend aan. Was het dan niet haar bedoeling om onze initialen in één van de stammen te zetten?

“Ik wil dit moment niet bederven door de flora hier te vandaliseren. Berg dat mes maar op, ik heb een beter idee.”

Ze deed haar armband uit. Sinds ze het van mij had gekregen droeg ze het altijd. Het was een ding uit één stuk, zonder sluiting. Het was dankzij haar slanke handen dat ze dat ding überhaupt af kon doen.

“Wat wil je ermee gaan doen?”

“We”, verbeterde ze me.

“We gaan het samen hier begraven. Geef me je ketting eens.”

Het hangertje met daaraan een kruisvormige decoratie heb ik op mijn beurt van haar gekregen. Ik deed het af. Ze bond het aan haar armband en hield het omhoog.

“Eén deel van jou, één deel van mij. Nu moeten we het samen ergens begraven.”

Ik vond haar hele plan nog steeds raar, maar stemde toe dat de grote witte kei een uitstekende locatie was. Met onze blote handen maakten we een put. Onze gravende vingers raakten elkaar af en toe. We lieten het sieraad met z'n tweeën in de grond zakken. Ik denk dat ik de symbol-

iek ervan wel begreep, maar nog steeds vond ik het hele gedoe maar omslachtig. Ik had liever onze voorletters in schors vereeuwigd gezien. Eeuwig, net zoals de liefde tussen ons hoort te zijn. Wat als één van ons de ander niet meer zag zitten? Dan was het aandenken eenvoudig te vernietigen door de armband op te graven. Een tatoeage kun je weliswaar ook laten verwijderen, maar onze schat in de grond is naar mijn mening veel te gemakkelijk weg te halen.

Het is nu een jaar later en de gedachte laat me niet met rust. Ligt de armband er nog, onder de grond, naast de steen? Ik zie Theresa nog maar sporadisch. Ze heeft het ontzettend druk met haar studie, zegt ze. De laatste keer is ze voor de verandering bij mij op bezoek geweest. Misschien heeft ze toen stiekem ook ons plekje bij de witte kei bezocht. Misschien ligt de armband er niet meer. Dat hoeft natuurlijk helemaal niets te betekenen. Iemand anders kan de armband hebben gevonden. Een ander verliefd stelletje kan ook op het idee zijn gekomen om iets te begraven en de armband mee hebben genomen. Ik kan het ze niet kwalijk nemen. Zij kunnen niet weten dat hun opgraving tot grote misverstanden kan leiden.

Ik heb vannacht weer nauwelijks geslapen. Ik besepte dat het nutteloos was om te blijven liggen en ben maar opgestaan. Nu loop ik hier buiten tussen de dunne stammetjes door. Het bladerdak houdt een deel van het maanlicht tegen, maar toch kan ik de witte kei al van een afstand zien liggen. Ik zet de schop in de grond en begin te graven. Ik voel me beschaamd tegenover Theresa, dat ik dit nodig heb om overtuigd te kunnen zijn van haar liefde. Over die van mij heb ik geen twijfels, ik houd nog steeds oprecht van haar alleen. Verdorie, ik heb er spijt van dat ik mijn zin niet

heb doorgezet en gewoon onze kapitalen in één van de stammen heb gekerfd. Dat had een hoop slapeloze nachten geschield.

Misschien is dit toch niet de juiste zijde. Ik graaf een tweede gat aan de andere kant van de kei en wenste dat ik ook een zaklamp mee had genomen. Ook hier kom ik niets tegen. Ik graaf nog wat dieper en begin een derde gat. Hoewel het nog koud is heb ik de neiging mijn jas uit te doen. Ik gooi de schep weg en klauw met beide handen door de zandhopen die ik rondom de kei heb opgeworpen. Niets, ik vind helemaal niets. Het hoeft natuurlijk niks te betekenen...

Ik zak neer op de grond en verberg mijn hoofd in mijn handen. Ik voel de kleiachtige grond op mijn vingers strepen over mijn gezicht trekken. Theresa kan een ander hebben gevonden daar in die andere stad. Dat ik de armband niet meer kan vinden zou me genoeg moeten zeggen, maar ik durf de conclusie nog niet te trekken. Ik geef het nog even de tijd.

De eerste zonnestrallen breken door het bladerdak. Ik zit al de hele tijd naar de stam voor me te staren totdat ik me opeens afvraag waarom die smalle band om de schors zoveel licht reflecteert. Ik sta op en loop er naar toe. Om de stam zit een metalen ring die het hout licht insnoert. Al voordat ik de kruisvormige decoratie aan de andere kant ontdek herken ik het sieraad. Theresa's armband ligt inderdaad niet meer onder de grond. Het afgelopen jaar heeft één van de takken de armband mee naar boven getrokken en nu vormt het een soort van permanente inscriptie in de bast. Ik streek het goudkleurige oppervlak en kan een gegrinnik niet onderdrukken. Het is best wel leuk als je uiteindelijk toch je zin blijkt te hebben gekregen.

Afblijven

Ze zucht. Haar kind heeft vanmiddag duidelijk weer één van zijn hyperactieve buien. Het had zijn middagslaapje ook al overgeslagen en is nu bezig de hele inhoud van zijn box door de kamer te gooien. Daar vliegt weer één van de knuffels. Ze bukt zich om het speelgoedbeest op te rapen. Er is vandaag geen beginnen aan. Ze kan bezig blijven de knuffels terug in zijn bedje te leggen, ze vliegen er net zo hard weer uit. Daar belandt Puk het konijn met een piep tussen de autootjes die ze zojuist netjes bij elkaar had gezet. De metalen autootjes glijden alle kanten op. Ze blijft even naar haar zoontje staan kijken. Deze beantwoordt haar blik kort om vervolgens systematisch de box te ontdoen van alle blokken. Zucht. Ze laat de knuffels die ze al opgeraapt heeft vallen en schuift ze met haar voet tegen de buitenkant van het ledikant. Er zijn genoeg andere huishoudelijke taken te doen. Als zijn munitie op is zal hij wel tot rust komen, hoopt ze. Ze streelt hem nog even over zijn bol en verlaat de kamer.

Hij is toch wel moe geworden van al dat gesprong en gegooi. Eerst heeft hij nog een tijdje naar de klok staan kijken om daarna toch maar even te gaan liggen. Nu kan hij de klok niet meer zien, dus heeft hij het dekentje ook maar helemaal over zich heen getrokken. De vele geluidjes die de bewegende onderdelen van de klok maken kan hij wel horen. Daar ligt hij nu al een tijdje naar te luisteren. Hij heeft nog lang geen zin om te gaan slapen. Zo komt het dat hij meteen in de gaten heeft dat er iemand de kamer binnen komt. Dat is vast mama die komt kijken of hij niet weer met zijn dekentje over zijn hoofd ligt. Dat heeft ze liever niet.

Hij weet dat wat hij nu doet risicovol is. Zijn collega's zeggen niet voor niets: blijf uit de kamers waar de bewoners zich bevinden. Maar met de spullen die hij in dit huis heeft verzameld zal hij onmogelijk door hetzelfde raampje terug naar buiten kunnen. Ook zit op geen van de buitendeuren een sleutel, dat heeft hij meteen al gezien. Daarom is hij hier op zoek naar een gemakkelijk te openen raam om zijn zware last naar buiten te laten zakken. Zijn maat staat aan de straatkant de omgeving in de gaten te houden. Als hij in deze kamer het raam kan openen kan zijn collega de zak in ontvangst nemen.

Zijn voet stoot tegen iets dat zachtjes wegrolt. Hmm, dat klinkt als een speelgoedautootje. Dit is waarschijnlijk de kinderkamer. Hij ziet inderdaad aan de andere kant van de kamer de spijlen van een box, dus zal hij extra op moeten letten. Als een baby begint te huilen dan zal de moeder meteen komen kijken wat er aan de hand is. Hij blijft even staan om de situatie in te schatten. In de box lijkt alleen een hoopje deken te liggen. Verder ziet hij geen beweging, dus besluit hij het erop te wagen. Geruisloos stapt hij over al het andere speelgoed dat op de vloer ligt naar het verduisterde raam. Hij duwt het gordijn een eindje opzij en concludeert dat het openen van het raam een fluitje van een cent zal zijn. Het geluid van een klok die via een speeldoosachtige melodie laat weten dat er weer een uur is verstreken doet hem even naar links kijken. Het voorwerp staat naast hem op een lage tafel. Ondanks het spaarzame licht ziet hij meteen dat het een speciaal tafelmodel is. Niet alleen de wijzerplaat maar ook de rest van de voorkant bestaat uit allerlei bewegende onderdelen. Op het ritme van de tijd marcheert een hele dierentuin onder een regenboog de wijzers rond. Hij tilt de klok een stukje op. Dat ziet er niet gek uit. Hij schat dat dit voorwerp flink wat geld op kan brengen. Eens

kijken of hij er nog een plaatsje voor in zijn zak heeft.

Hij begint steeds meer te twifelen of dit mama wel is. Meestal wacht hij totdat mama het dekentje naar beneden schuift, maar het duurt nu wel erg lang. Hij slaat zelf het dekentje weg en ziet dat er iemand bij het raam staat. Even beweegt het gordijn en valt er wat licht de kamer in. Gebiologeerd blijft hij naar het silhouet staren. Dan ziet hij dat de persoon een grote zak waar zacht gerinkel uit klinkt op de grond laat zakken en dat zijn klok opgetild wordt en in de zak verdwijnt. Hij gaat rechtop zitten en trekt zich aan de spijlen omhoog.

Voorzichtig duwt hij het raam open en tilt de buit over de rand. Zijn collega is al onder het raam gaan staan, maar hij kan bij lange na niet bij de zak komen. Hij zal iets verder uit het kozijn moeten buigen, want de buit laten vallen zal teveel kabaal maken. Hij wil het ook niet riskeren dat zijn maat de zak laat vallen. Er zitten een aantal breekbare spullen in.

“Vlug, zoek iets om op te gaan staan”, hijgt hij. “Een kistje of zo. Snel, ik houd het niet meer!”

Zijn maat rent de hoek om en hij probeert of hij de zak met één hand los kan laten om zichzelf terug naar binnen te trekken. Dan hoort hij achter zich iets met een piep de grond raken. Hij wil net een voet verplaatsen naar een stabielere positie maar voelt dat er iets onder zijn schoen is geschoven. Door de druk van zijn voet rolt het voorwerp meteen weg, waardoor zijn been naar achteren zwiept en hij met buit en al het raam uit verdwijnt, hierbij meer lawaai makend dan het dievengilde maximaal in een werksituatie toestaat.

Als de zuigeling zijn gezichtsuitdrukking om had weten te zetten in woorden, dan had het op dit moment zijn eerste volzin gezegd.

“Afblijven, dat is van mij.”

Pony

Net als de rest van de studenten was ze tussen de lessen door buiten op het plein gaan zitten. Het was zonnig weer en ze zat in de schaduw van het gebouw op de stenen rand van één van de grote rechthoekige bloembakken. Tussen alle andere studenten was ze een opvallende verschijning en dat was niet alleen vanwege haar helblonde haar en haar lage pony. Vanaf het bankje waar ik zat zag ik hoe ze vanuit het niets een sigaret tevoorschijn haalde. Toen ze die naar haar lippen bracht deed ze iets met haar andere hand en stak ze de sigaret aan met de aansteker die ze op eens in haar andere vingers hield. Terwijl ze de rook uitblies verdween haar aansteker weer spoorloos. Ze maakte me behoorlijk nieuwsgierig.

Het viel me op dat ze erg gemakkelijk zittende kleding droeg. Op haar wijde katoenen broek die uitbundig voorzien was van kleinere en grotere zakken droeg ze een ruim zittende trui. Ze droeg witte oversized sportschoenen die groot afstaken tegen haar korte gestalte. Vanonder het haar dat voor haar voorhoofd hing keek ze me vrolijk aan toen ik naar haar toe stapte.

“Hoi. Ik wilde je wat vragen.”

Haar blik had iets uitdagends. Ik kreeg het gevoel dat ze mij al die tijd ook in de gaten had gehouden.

“Mag ik erbij komen zitten?”

Ze legde haar sigaret op de stenen rand naast haar.

“Natuurlijk.”

Ik nam plaats.

“Wat vond jij van die uitleg die de docent daarnet gaf over het tweede hoofdstuk?” begon ik. Ik realiseerde me op eens dat zij niet eens in de collegezaal had gezeten waar ik het

afgelopen uur les had gehad. Shit. Ik moet met haar aan de praat blijven, haar interesse wekken. Maar waarmee? Ik zag dat ze ergens een spiegeltje vandaan gehaald had en aandachtig haar mascara zat te bestuderen.

“Hoe doe je dat?” vroeg ik haar.

“Wat?” lachte ze. Ze leek oprecht geamuseerd dat ik het haar vroeg.

“Waar haalde je dat spiegeltje vandaan? Het lijkt net alsof je goochelt.”

Ze klapte het handspiegeltje dicht.

“Uit mijn mouw.” Ze strekte haar arm een beetje zodat de mouw iets omlaag schoof. Daarna boog ze haar vingers naar beneden en liet het platte plastic doosje in haar mouw glijden. Al die tijd bleef ze me aankijken, als om te controleren of ik het wel allemaal volgen kon.

“En daar haalde je ook die sigaret en die aansteker vandaan?”

“Zit je me soms te bespioneren?” merkte ze opgewekt op.

“Het viel me op,” zei ik.

Ze pakte haar sigaret weer op en nam een trek.

“Jij ziet er niet uit als iemand die rookt. Kauwgompje?”

Met haar vrije hand had ze ergens een pakje kauwgom vandaan getoverd en hield het geopend onder mijn neus. Terwijl ik er één uit plukte klonk er tussen ons in het geluid van een gsm. Ze keek me uitdagend aan, alsof ze me wilde aansporen te raden waar ze haar mobieltje verstopt had.

“Je andere mouw?” probeerde ik.

Ze trok de col van haar trui ver naar beneden en onthulde een kettinkje dat om haar hals hing. Ze verhuisde het pakje kauwgom naar mijn hand en trok het kettinkje omhoog. Aan het uiteinde ervan hing een kleine gsm.

“Hij staat ook op de trilfunctie”, deelde ze mee terwijl ze het open klapte. Vervolgens negeerde ze me helemaal en

leek het haar niet te storen dat ik haar tijdens het telefoongesprek bleef bekijken.

Opeens leunde ze tegen me aan. Ze tilde haar ene bil omhoog en haalde een agenda tevoorschijn die volgens mij te groot was om in één van haar broekzakken te hebben gepast. Deze legde ze open op haar schoot en ergens goocheelde ze een pen vandaan.

“Zo!” Ze klapte haar agenda dicht. “Waar waren we ook alweer gebleven?”

Ze keek naar het pakje kauwgom tussen mijn vingers.

“Ha ja, de kauwgom. Je was toch niet van plan daarmee aan de haal te gaan, hè?” deed ze plagerig. Ik legde het pakje in haar opgeheven handpalm. Op het moment dat ik het los liet was het alweer verdwenen. Ze bekeek geamuseerd mijn verbaasde blik. Ik weet zeker dat ik haar vingers niet had zien bewegen. Voordat ze haar gsm weer naar binnen liet glijden keek ze nog even op het display.

“Ik denk dat we ons moeten haasten voor de volgende les.”

De pen en de agenda waren ook alweer verdwenen.

“Dus ik denk dat jouw vraag maar tot de volgende keer moet wachten, hè?”

Ze stond op en wilde de schaduw rondom de bloembak verlaten.

“Ehm,” kuchte ik, “Zie ik je vanmiddag weer? Waar lunch je?”

Ze keerde zich om.

“Je ziet me wel weer een keer verschijnen. Zo onopvallend ben ik niet, toch?”

“Nou, oké”, mompelde ik teleurgesteld.

Ze groette me met een knik en ik zag dat ze niet alleen haar kleding gebruikte om haar spullen in op te bergen. Vanachter haar pony viel een zonnebril op haar neus. Toen

stak ze het zonovergoten plein over.

Ik bleef nog even op de rand van de bloembak zitten. Die meid had het in de vingers. Met haar vingervlugheid kon ze zo een goochelact beginnen. Peinzend reikte ik naar mijn broekzak. Ik had mijn lesrooster in mijn portemonnee zitten. Mijn vingers doorzochten de achterzak. Hmm, misschien in mijn linkerzak?

Popcorn

Onzichtbaar zwevend boven de zware regenwolken heeft ze haar sporen geloosd. Via de regendruppels waren ze op het veld terecht gekomen waar de maïs gezaaid was. Met het opschieten van de maïs zouden haar nakomelingen in de zaden terecht komen en voorzien zijn van genoeg voedsel voor hun eerste ontwikkeling.

Al die tijd had ze zich verborgen weten te houden voor de bewoners van deze planeet en had ze de groei van de maïskolven gevolgd. 's Nachts gleed ze voorzichtig tussen de stengels door en controleerde ze de planten. De gewassen stonden er goed bij. Voor de embryo's die zich in elke maïskorrel bevonden waren er genoeg suikers, zetmeel en water aanwezig. Maar deze voedingsstoffen alleen zouden op een bepaald moment niet meer voldoende zijn. Bij de volgende fase in hun ontwikkeling zouden ze meer nodig hebben.

Ze was blij dat ze uiteindelijk deze planeet had gevonden. Ze had hier de optimale omstandigheden gevonden voor haar nageslacht. Het voedzame maïs zou voldoende zijn voor de eerste periode. Voordat het haar nakomelingen er aan toevertrouwde had ze de planeet eerst geruime tijd bestudeerd. Ze had ontdekt dat de maïsplanten erg geliefd zijn bij de tweevoeters die de gewassen verbouwen. Ze eten er graag van. Omdat het dieet van de tweevoeters ook uit andere voedingsstoffen bestaat bevat hun lichaam een grote vetvoorraad, dé voedingsstof die haar nakomelingen nodig hebben in de tweede fase van hun groei.

De maïsplanten zijn geoogste en ze is de kolven gevolgd

naar dit terrein. Ze heeft zich onder een klein hutje dat aan de rand van het terrein staat verstopt. Aan de bedrijvigheid die er heerst concludeert ze dat in het gebouwtje boven haar de maïs klaargemaakt zal worden voor consumptie. Het verloopt allemaal precies volgens planning. De kolven met daaraan de maïskorrels zullen boven een hittebron langzaam gegaard worden en men zal er boter en suiker overheen doen. Daarna zullen haar nakomelingen voorzien zijn van genoeg voedsel om tot volledige ontwikkeling te komen. De tweevoeters arriveren in grote getalen in hun auto's. Het hele terrein komt vol te staan en de eersten staan al in de rij om hun portie in ontvangst te nemen.

Een pijnscheut schiet door haar lichaam. Gealarmeerd tast ze haar omgeving af. Niemand van de tweevoeters heeft haar in de gaten. Toch voelt het alsof er iets niet in orde is. Weer doet een pijnlijke steek haar kort opschrikken. In het gebouwtje boven haar klinkt een ploffend lawaai. Wat gebeurt daarboven? Wat zijn ze met de maïs aan het doen? Ze voelt een lichte paniek opkomen. Het is te riskant om nu haar voelsprietten uit te steken en de situatie boven haar te onderzoeken. Er zijn teveel tweevoeters aanwezig die allemaal hun aandacht op de maïs gevestigd hebben. Ze mogen haar niet ontdekken, niet nu. Maar ze vreest dat haar nakomelingen in gevaar zijn. Het ziet een paar tweevoeters terug naar hun auto lopen met een zak maïs. Ze blijven even staan om met een paar andere individuen te praten, zodat ze even een blik kan werpen op hun portie. De maïs is geen maïs meer. Tot haar schrik ziet ze dat de maïs op een compleet andere manier bereid is. Ze ziet dat de korrels zo snel verhit zijn dat het aanwezige water in stoom veranderd is en het de schil van de vrucht heeft laten exploderen. Haar embryo's kunnen tegen grote hitte,

maar de afwezigheid van vocht, zelfs voor korte tijd, is in dit prille stadium dodelijk. Als haar nageslacht via de gepofte maïskorrels nu niet heel snel wordt opgegeten en in het lichaam van de tweevoeters in contact komt met water ziet de toekomst voor haar kroost er somber uit. Maar de tweevoeters lijken geen haast te maken met het verorberen van hun lekkernij. Velen zijn al terug in hun auto gaan zitten en lijken alleen aandacht te hebben voor een groot wit vlak waar beelden op geprojecteerd worden.

Ze maakt een snelle calculatie van de hoeveelheid lichaamsvet in haar eigen lichaam. De geprojecteerde beelden lijken een hypnotiserende werking op de tweevoeters te hebben. Als ze haar vele tentakels uitstrekt kan ze misschien nog onopgemerkt een deel van haar nakomelingen redden.

Hij leunt op het stuur en kijkt gespannen door de voorruit. Op het witte doek naderen de speleologen gewapend met zaklantaarns de ingang van de grot. De muziek zwelt aan ten teken dat ze nu voor het eerst het monsterlijke buitenaardse wezen te zien zullen krijgen. Hij merkt dat zijn vrouw naast hem ook gespannen is, iets wat hem verbaast. Normaal geeft ze niet zo om dit soort films.

“Harry?”

“Ja, schat?”

“Harry, kijk, een ruimtewezen,” fluistert ze.

“Nee, dat is maar schijn. Het lijkt alleen maar alsof het uit die donkere spelonk gaat komen. Maar in dit soort films duikt de aliën juist altijd vanachter de hoofdrolspelers op.”

“Ja, Harry, dat weet ik. Maar deze is bezig mijn popcorn op te eten!”

Ruis

Frank duwde de deur van hun bar open en zag dat zijn vriend er al zat. Elke ochtend ontmoetten ze elkaar hier om te ontbijten voordat ze ieder naar hun werk vertrokken. Maar vanochtend had Sam hem opgebeld en erop gestaan dat hij hem nu in alle vroegte moest spreken. Normaal klonk hij al nerveus, maar door de toon van het telefoongesprek besepte hij dat het vanochtend menens was.

Hij schoof aan.

“Goedemorgen. Wat zie jij er uit, zeg. Maak je nog wel gebruik van de bandjes die ik je gegeven heb?”

Nee, er kon vanochtend geen lachje vanaf. Met holle ogen keek Sam hem aan. Hij had wel meer last van slapeloze nachten. Daarom had hij hem een paar cassettebandjes cadeau gegeven waarop niets anders dan ruis stond. Sam woonde midden in het centrum en had vaak last van de mensen die ‘s nachts langs liepen. Door bij het slapen gaan een cassette met ruis op te zetten werden de straatgeluiden gemaskerd, zodat hij gemakkelijker in slaap kon vallen.

“Die cassettes, waar heb je die vandaan?”

Het was die nacht weer onrustig op straat. Door het mooie weer zaten de terrasjes nog tot laat vol en onder zijn raam liepen de mensen vrolijk van het ene naar het andere barretje. Sommige mensen hoefden waarschijnlijk niet de volgende ochtend om half negen op hun werk te verschijnen. Hij pakte het cassettebandje uit het doosje en liep gapend naar zijn slaapkamer. Verdorie, nu liet hij het vallen. Het plastic omhulsel van het bandje klapte op de harde vloer en brak open. Zuchtend raapte hij de beide helften op. Voor-

dat hij in bed kon kruipen zou hij het bandje eerst moeten repareren. Hij had nog enkele andere cassettes met ruis, maar dit was het enige 45-minuten bandje en hij voelde dat het hem vanavond niet zou lukken binnen een half uur in slaap te vallen. De spoeltjes met de magneetband waren uit de cassette gesprongen. Voorzichtig veegde hij de zwarte band die een eind afgewikkeld was op. Dat werd weer een hele klus om ze netjes opgerold te krijgen, dacht hij geërgerd.

Een half uur en een hoop gepruts later plakte hij het laatste stukje plakband rond de cassette en kon hij het eindelijk in zijn walkman stoppen. Buiten liep een veel te luid uitgevoerd gesprek voorbij, maar hij zette zijn koptelefoon op en zonk tevreden in zijn kussen.

Hij opende zijn ogen weer. Zo bleef hij even liggen. Toen ging hij rechtop zitten en zette het volume van de walkman wat hoger. De ruis begon een sissend geluid te maken, maar ondanks dat hoorde hij het toch. Hij zwaaide zijn benen het bed uit en liep naar de woonkamer. Het bandje verhuisde naar het cassettedeck van zijn stereo en hij zette het volume helemaal open. De speakers ruisten en gonsden, maar hij hoorde het duidelijk. Onder de deken van ruis hoorde hij op de cassette een stem.

“Ik denk dat ik ze een keer ergens in een doos die langs de kant van de weg stond heb gevonden. Ik heb ze toen meegenomen omdat ik dacht dat er muziek op zou staan. Mooi niet dus. Maar toen las ik een artikel over het maskeren van lawaai met een ander gelijkmatig geluid en moest meteen aan jou denken.”

Sam draaide gespannen zijn koffiekopje rond tussen zijn

handen. Zijn broodje had hij nog niet aangeraakt. “Ik ben de hele nacht opgebleven. Ik heb alle andere bandjes open gebroken en de spoeltjes ervan omgedraaid. Toen ik dat eerste bandje repareerde heb ik per ongeluk de magneetband er ondersteboven in gedaan. Daardoor speelde de inhoud ervan zich achterstevoren af. Ken je die oude langspeelplaten, die met die verborgen boodschappen aan het eind? Je moest zo’n plaat achterstevoren draaien om de boodschap te kunnen horen. Anders hoorde je enkel wat incoherent geroezemoes. Ik heb maandenlang voor het slapen gaan naar ruis met daarin een achterstevoren ingesproken boodschap liggen luisteren!” Het kopje klemde hij nu met beide handen vast. Zijn starrende blik gaf Frank een benauwend gevoel.

“Wat stond er op de bandjes?”

Sam liet het kopje los en begon met het theelepeltje te frutselen. Zijn vingers beefden echter zo erg dat hij daar ook al snel mee op hield.

“Eerst kon ik er niet veel van maken. Ik heb de bandjes, voor zover ze al niet oud waren, behoorlijk grijs gedraaid. Niet alles heb ik kunnen ontcijferen, maar hetgeen ik wel kon verstaan was zo onrustbarend dat ik meteen alle andere cassettes uit elkaar heb gehaald. Daarna heb ik ze de rest van de nacht zitten beluisteren.”

Hij streek met een trillende hand over zijn voorhoofd.

“Het was nog een hele puzzel om te bepalen in welke volgorde de bandjes hoorden.”

Na de eerste slok heeft ook Frank niet meer van zijn koffie gedronken. Hij begon zich af te vragen wat er precies op de door hem geleverde bandjes stond. Sam probeerde onder tussen zijn vingers op tafel te kalmeren.

“Je bedoelt dat de boodschap tien cassettebandjes beslaat?” vroeg hij uiteindelijk onzeker. “Is dat niet wat lang

voor een geheime boodschap?”

Met vermoeide ogen keek Sam hem aan.

“Sommige stukken tekst komen verschillende keren terug, maar degene die het ingesproken heeft heeft de tijd genomen om zijn waarschuwing duidelijk te maken.”

Sam lijkt er eindelijk klaar voor te zijn en begint een samenvatting te geven over wat hij de afgelopen nacht heeft gehoord.

“...en zo zijn de schilderijen over de aarde verspreid en op tactische plaatsen terecht gekomen.” Hij zakte achterover. “Stel je voor, je hebt een mooi schilderij in huis gehaald, maar dan blijkt het een val te zijn. Je staat het te bewonderen en dan opeens, tsjak, ben je er niet meer en kunnen je familieleden de restjes opruimen. Gruwelijk.” Weer wreef hij met zijn hand over zijn gezicht. “Wie verzint er zoiets.” Frank zat ook een beetje witjes voor zich uit te staren. Hij vroeg zich af hoe de waarschuwing voor de kunstwerken op de cassettes terecht was gekomen. Was er iemand achter het plan gekomen? Of had de maker van de schilderijen zelf er genoeg in geschept een versleutelde waarschuwing de wereld in te helpen? Het was genoeg om een algehele paniek te veroorzaken, zonder dat zijn slachtoffers er ook maar iets aan konden doen, want op de cassettes werd niet verteld waar de schilderijen zich bevonden of hoe ze er uit zagen.

“Dit is ernstig,” concludeerde hij. “We moeten hiermee naar de politie gaan voordat er doden vallen.”

Hij vroeg zich af of hij er wel goed aan had gedaan ze bij het vuilnis te zetten. Het waren dan wel oude opnamen, ingesproken aantekeningen voor zijn nieuwe sci-fi/horror-ro-

man, maar het waren wel teksten die hij niet met de buitenwereld wilde delen. Hij zorgde er altijd voor dat de teksten die hij de deur uit deed in principe helemaal gereed waren om gepubliceerd te worden. Zijn werk was zijn trots en hij vond dat niemand iets te maken had met de knullige manier waarop hij de eerste versies van zijn verhalen formuleerde. Het was wel vaker voorgekomen dat een zwerver er met de spullen die langs de kant van de weg stonden aan de haal gingen. Hij hoopte maar dat niemand zijn bandjes ooit nog zou beluisteren. Hij zou zich dood schamen voor de onzin die hij er op in had gesproken. Maar ja, op die manier brainstormend kwamen bij hem wel de beste ideeën naar boven. Toen hij de bandjes wilde wisselen bleek de opnameknop van zijn oude cassette recorder niet meer te werken. En toen heeft hij uit armoe de spoelen maar omgedraaid om de inhoud toch nog iets te versleutelen.

Ontbijt

“Goedemorgen Kris. Hetzelfde recept, zoals als altijd?”

Hij liet zich dankbaar op één van de banken zakken.

“Hetzelfde recept.”

Flora verdween naar de keuken en hij leunde tevreden met zijn ellebogen op tafel. Zo, het was fijn om weer eens even te zitten. Het was een drukke nacht geweest en dat kwam allemaal door het warme weer. De afgelopen nacht hadden de terrasjes nog tot laat vol gezeten en toen het uiteindelijk af begon te koelen was vrijwel iedereen nog even ergens binnen een afzakkertje gaan halen. Hij maakte van het overschrijden van de sluitingstijd niet zo'n probleem dus waren de meesten daarna nog wat langer in zijn kroeg gebleven. Het kwam wel vaker voor dat na het opruimen van zijn café de zon alweer aan het opkomen was en hij in de eerste zonnestralen naar de bar van Flora wandelde. Daar ging hij altijd eerst nog even ontbijten voordat hij naar bed ging. Deze nacht had hij een goede omzet gedraaid. Nu nog een hapje en één van Flora's beroemde kopjes koffie om zijn werknacht helemaal met een voldaan gevoel af te sluiten.

“Zal ik je nog een keer bijschenken?”

Ze stond in haar witte schort bij zijn tafeltje. Met haar grove postuur kwam ze op deze manier nogal intimiderend over. Klanten die haar niet zo goed kenden durfden het door haar aangeboden tweede kopje nooit te weigeren. Maar hij wist dat ondanks haar dominante gestalte ze de meest klantvriendelijke uitbaatster was die de stad had. Hij had zijn broodje nog maar half op, dus schoof hij zijn kopje naar haar toe.

“Het is niet druk vanochtend?” informeerde hij.

“Och, de laatste paar dagen is het wat minder,” zei ze met haar ene hand in haar zij. Met haar andere hand hield ze de grote koffiekkan ter hoogte van haar borst. “Je merkt duidelijk dat de zomer weer in aantocht is. De mensen blijven ‘s avonds later op en komen de volgende dag wat later op gang. Dan schiet er wel eens een ontbijt bij in.”

“De mensen weten niet wat ze missen.” Hij nam een slok. Aan een andere tafel zag hij twee arbeiders zitten. Verder was de zaak leeg. Flora keek ook even om.

“Aan die twee daar zal ik niet veel verdienen.” De koffiekkan zwenkte even in de richting van het andere tafeltje. “Die lui hebben het veel te druk met praten. Ze hebben nog niet eens hun eerste kopje leeg. Dus als je verlegen zit om een praatje, ik heb wel even tijd.”

Kris maakte een uitnodigend gebaar en zij nam plaats op de bank tegenover hem.

“En, hoe gaan de zaken bij jou?” vroeg ze over de tussenheden in geplaatste koffiekkan heen.

“Zeer goed. Vooral vannacht.”

“Blij dat te horen. Heeft toch nog iemand profijt van het goede weer.”

Ze keek toe hoe Kris een hap van zijn broodje nam.

“Als je er nog ééntje lust zeg je het maar, hoor. Anders moet ik ze toch maar weggooien.”

Hij zag dat haar bazige trekken iets zachter waren geworden. Dat gebeurde wel vaker tijdens hun gesprekken.

“Je weet dat ik altijd voor verse broodjes en beleg zorg.

Maar dat betekent ook dat als er te weinig verkocht wordt ik een gedeelte van de voorraad weg moet gooien. Ik weiger mijn klanten spullen voor te zetten die over de datum zijn.”

Kris keek naar het beleg op zijn broodje. Niet alleen zorgde Flora als een moeder voor haar klanten, ze stond er ook op dat de kwaliteit van het door haar geserveerde ontbijt altijd

in orde was. Maar een breed publiek trok ze daar niet mee. De enige keren dat hij haar zag glimlachen was als ze met hem sprak. Nu deed ze het weer. Ze leunde iets voorover en keek hem aan.

“Waar denk je aan?” vroeg ze.

Hij legde zijn broodje neer.

“Wel, ik wil niet zeuren, hoor. Maar ...”

Ze keek hem onderzoekend aan.

“Wat ik wilde zeggen, heb je er wel eens aan gedacht je assortiment wat uit te breiden?”

Haar glimlach verdween weer.

“Niet dat er met je huidige aanbod iets mis is, hoor,” haastte hij zich te zeggen. “Je koffie is voortreffelijk.”

“Dat zou er nog eens bij moeten komen,” bromde ze. “Hier krijg je de beste koffie van de stad. Vers gemalen, niet dat fabrieksspul uit een pakje.”

“Helemaal mee eens,” beaamde hij. Hij proostte met zijn kopje. “Maar heb je er wel eens aan gedacht dat iets meer keuze qua broodjes je meer klanten op zou kunnen leveren?”

Ze was weer met een serieuze blik rechtop gaan zitten.

“Ho, wacht even,” baste ze. “Meer soorten broodjes betekent ook een grotere voorraad beleg. En als het me dan nog niet lukt meer klanten te krijgen, dan zal ik alleen maar meer broodjes weg moeten gooien.” Ze schoof wat kruiden van de tafel. “Nee, dank je wel hoor. Ik ga voor kwaliteit, niet voor kwantiteit.”

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Die gezondheidsmanie van haar was wel een handicap. Maar hij gaf het nog niet op.

“Misschien moet je iets aan het menu toevoegen dat niet zo snel bederft.”

“Zoals wat?”

“Wacht even.” Hij opende zijn jas en haalde een aluminium-

kleurig zakje uit zijn binnenzak.

“Wat is dat?” Ze bekeek het argwanend.

Hij wist dat ze dit niet kende. Flora was een echte ochtendmens. Ze bezat dan wel een bar die tot ‘s avonds laat open was, maar haar zou je nooit na zonsondergang achter de tap zien staan. Als zij de bediening deed, dan was de tap gesloten en deze zou pas weer open gaan als de avondploeg arriveerde. Zij stond voor gezond en verantwoord eten en haar enige uitspatting was koffie. En zelfs daarin zorgde ze ervoor dat haar klanten alleen het beste kregen. Zij zou haar klanten nooit friet, bier of andere ongezonde dingen voorzetten. Ze kende dat soort voedsel niet eens. Zij leefde overdag, hij grotendeels ‘s nachts. Dus hij was de aangewezen persoon om haar kennis te laten maken met een nieuwe wereld van voedsel.

“Dit is chips.” Hij trok het zakje open. “Probeer maar eens. Ik geef het mijn klanten vaak bij hun drankje.”

Ze keek met opgetrokken neus het zakje in en haalde er uiteindelijk met twee vingers wat chips uit.

“Er zit zout op,” concludeerde ze. “En veel, Ik ruik het tot hier.” Ze wreef een schijfje voorzichtig tussen haar vingers, als om de structuur te voelen.

“Ik heb altijd een grote voorraad van dit spul,” legde hij uit.

“Vanwege het zout is het lang te bewaren.”

Ze hield de chips nog steeds voor zich in de lucht.

“En je stelt voor dat ik dit aan mijn klanten voorschotel?”

“Niet per se in deze vorm. Je zou kunnen proberen of het je inspireert tot iets wat je op je menukaart kunt zetten.”

Voorzichtig stopte Flora de chips in haar mond. Hij zag dat ze er niet echt blij van werd. Krakend at ze het met tegenzin op.

“Laat je gedachten er maar eens over gaan,” probeerde hij haar wat aan te moedigen. “Mijn klanten vinden het in elk

geval heerlijk spul.”

Hij schoof de rest van het geopende zakje naar haar toe. Op hetzelfde moment kondigde het belletje bij de voordeur een nieuwe klant aan.

“Ik beloof je niets,” zei ze toen ze opstond. Haar wenkbrauwen stonden laag. Ze stopte het zakje in haar schort en verdween met de koffiekkan naar voren.

Hij was verbaasd toen Flora hem de volgende ochtend een kom en een lepel in plaats van zijn normale broodje voorschotelde. Hij was er al van uit gegaan dat de chips geen succes was geworden en had er vanochtend zelfs van af gezien een zakje pinda's mee te nemen. Maar het was Flora zo te zien toch gelukt iets met zijn aangereikte idee te doen. Al bekeek hij het resultaat wel met enig achterdocht.

Ze stond met haar norse blik en dit keer met beide handen in haar zij op hem neer te kijken.

“Dit is wat ik er van heb kunnen maken,” bromde ze. “Er zat behoorlijk wat zout in die dingen. Zoals ik al zei veel te veel. Ik heb geprobeerd het wat te neutraliseren met melk.”

Hij roerde met de lepel in de kom. Er kwam wat chips boven drijven. Voorzichtig nam hij een hap.

“Je moet het niet te lang laten staan,” knikte ze. “Anders worden de schijfjes te zacht.”

Kris bekeek de grauw gekleurde melk. Er zat niets anders op de kom leeg te eten. Hij was dat tegenover haar verplicht. Ze had haar best gedaan en bovendien was het zijn idee geweest haar tot dit experiment te verleiden.

“Het is je inderdaad gelukt het zout er uit te krijgen.” Hij nam zijn lepel weer op. “Alleen zit er nu geen smaak meer aan. Geef me de suikerpot eens.”

Vliegietaar

Gelaten laat Bram de verwijten over zich heen komen. Belaud heeft gelijk, dat is nu al de zoveelste keer dat hij ruim een half uur te laat op de repetitie verschijnt. Ze hebben hun tijd hard nodig. Het festival is al over een paar weken en ze moeten hun nummers nog flink bijschaven willen ze goed voor de dag komen. Bovendien kost zo'n repetitieruimte ook niet niks.

Maar deze keer heeft hij een geldige reden voor zijn late binnenkomst. Al vraagt hij zich af of zijn medebandleden hem zullen geloven. Terwijl de zanger zijn monoloog over hem uit staat te storten kan hij een glimlach niet onderdrukken.

“Wat sta je nu weer te grijnzen,” valt Belaud uit. “Je saboteert hier de hele boel, maar je doet alsof het je niets kan schelen. Wil je soms dat we een andere gitarist zoeken? Waarom ben je deze keer te laat?”

Hij vertelt het hem.

De ogen van de zanger worden groot.

“Je gitaar is wat?!”

Ook Rory kijkt vanachter zijn toms verbaasd op. De bassist laat bijna zijn gitaar vallen.

Drie gezichten staren hem vol ongeloof aan.

“Mijn gitaar was weggevlogen,” herhaalt hij nog een keer.

“Echt letterlijk weg gevlogen.” Hij laat de gitaartas van zijn rug glijden en zet hem voor zich neer. “Maar gelukkig heb ik hem weer terug gevonden.”

Belaud kijkt hem met een mengeling van boosheid en verbazing aan. Boosheid overheerst.

“Je Gibson kan vliegen? Geloof je het zelf?”

Bram legt zijn handen op de kop van zijn gitaar.

“Hebben jullie dat trucje wel eens gezien waarbij de gitarist zijn gitaar om zich heen laat draaien?” Bram kijkt zijn maten één voor één aan. “Je gooit je gitaar over je linkerschouder en de draagriem zorgt ervoor dat je je gitaar na zijn vlucht achter je rug om weer rechts op kunt vangen. Ik ben bezig dat kunststukje te oefenen.”

Jan is naast Belaud gaan staan om niets van zijn verhaal te missen. Rory heft vanachter zijn drumstel zijn handen ten hemel. Ze zijn al later begonnen en nu moet ook nog hun gitarist eerst zijn verhaal kwijt.

“Ik heb vanochtend nog even in de tuin staan oefenen. De truc is om de zwaai met precies de juiste snelheid te maken en, ook niet helemaal onbelangrijk, dat de draagband goed vast zit. En daar ging het vanochtend bij mis.”

Belaud heeft ondertussen zijn handen zwijsend in zijn zij gezet.

“Ik gooide mijn gitaar over mijn schouder en voelde de draagband los schieten. Ik was even bang dat ik hem boven op mijn hoofd zou krijgen, maar toen ik mijn gitaar niet eens op de grond hoorde kletteren durfde ik pas om te kijken. Ik speurde de stoep en het gazon af, ik keek in de struiken, maar mijn gitaar was weg. Ik zag hem nergens meer.”

“Je gitaar was dus weggevlogen,” herhaalt Belaud langzaam.

“Ik heb zelfs in de tuin van de burens gezocht en even gekeken of hij misschien niet op het dak van het schuurtje terecht was gekomen. Ik heb echt overal gekeken waar mijn gitaar logischerwijs naar toe kon zijn gevlogen, maar hij was echt compleet verdwenen.”

Rory zit verveeld met zijn stokken te draaien en kijkt af en toe even zijn richting uit. Ook Belaud staart hem donker aan.

“En? Waar heb je je gitaar terug gevonden?” Belaud wijst naar de gitaartas. “Ik neem aan dat je op weg hier naar toe niet een nieuwe hebt gekocht?”

“Wel, ik ben uiteindelijk toch maar naar binnen gelopen om voor de repetitie dan maar mijn akoestische gitaar te pakken. Wie zie ik daar in zijn standaard staat? Mijn gitaar.”

Rory heeft even de neiging een demonstratief roffeltje te geven, maar Bram gaat al weer verder met zijn betoog.

“Volgens mij is er het volgende gebeurd. In mijn achtertuin heb ik tussen het huis en het schuurtje waslijnkabels gespannen. Daar is mijn gitaar waarschijnlijk op terecht gekomen. De draden hebben hem terug omhoog gelanceerd en vervolgens is het instrument tegen het tuimelraam terecht gekomen. Het raam is naar binnen gekanteld en mijn gitaar is via het venster op zijn standaard gegleden.”

Het is muisstil in het repetitiehok.

“Dus je hebt je elektrische gitaar vanuit de achtertuin via de waslijn via het raam in zijn standaard gegooid?” vat Belaud na een tijdje samen.

“Ja,” grijnst Bram. “Maar hij stond wel een beetje scheef.” Weer is het even onnatuurlijk stil. Belaud kijkt hem zonder te knippen aan. Dan lijkt de zanger tot een conclusie te komen.

“Je hebt je gewoon weer verslapen, hè, eikel.”

Bram’s grijns wordt nog iets breder.

“Ja, maar het was wel een goed verhaal, hè?”

Rory stommelt vanachter zijn drumstel. “Als het nog langer gaat duren neem ik eerst even een bak koffie, hoor.”

Bram is zijn gitaar aan het stemmen als Belaud hem nog even aanspreekt.

“Dat verhaal van je heeft me op een idee gebracht om ons repertoire uit te breiden.”

“Je hebt inspiratie gekregen voor een nummer dat over een vliegende gitaar gaat?” reageert Bram. “Dat is ook niet bijster origineel.”

Belaud geeft een knikje naar de gitaar.

“Ik heb het ook niet over de tekst.”

Berk

Wie belt er nu weer op zo'n onmogelijk tijdstip? Ik open de voordeur. Er staat iemand op de stoep, een eindje van de deur vandaan. Ik heb de buitenverlichting nog niet aan gedaan en de late bezoeker staat ook buiten de cirkel die de gangverlichting naar buiten werpt. Toch heb ik niet het idee dat ik op mijn hoede hoeft te zijn. Misschien is het zijn houding, maar iets zegt me dat van alle bezoekers die er 's avonds voor mijn voordeur staan hij wel de laatste is van wie ik iets te vrezen heb.

Omdat hij nog steeds niets gezegd heeft laat ik een nors "Ja? Waar is het voor?" horen. De gestalte voor me antwoord niet meteen.

"Kun je met me mee gaan? Ik heb je hulp nodig."

De stem van de persoon klinkt op een vreemde manier hoog. Ik kan er moeilijk uit opmaken of ik een man of een vrouw voor me heb. Nu is het mijn beurt om pas na een korte aarzeling te antwoorden.

"Waar naar toe?"

Ik wil ook 'waarom' vragen, maar ben te verbouwereerd om dit er aan toe te voegen. De hele situatie komt me steeds vreemder voor. Ik doe mijn best iets meer van mijn bezoeker te zien, maar het enige wat ik van het gezicht kan zien is een vage vlek.

"Ik zoek een boom."

De wind doet de struiken bij de weg ritselen en ze draait onwillekeurig haar hoofd iets. Pas nu merk ik de contouren van het ding op dat achter haar op straat staat. Een dergelijk voertuig heb ik nog nooit in het echt gezien, maar ik ben er zeker van dat het gevaarte achter haar door een luchtverkeersleiding omschreven zal worden als een

‘Ongeïdentificeerd Vliegend Object’.

Het ding staat met de ene helft van het landingsgestel in de berm en met de andere zijde schuin over het asfalt. Ik ben blij dat er langs mijn huis nauwelijks verkeer rijdt. Een passerende automobilist zou zich wild geschrokken zijn van de vreemde lichtjes voor hem en recht mijn voortuin in zijn gereden. Ik merk met enige teleurstelling op dat het ruimteschip er niet uit ziet zoals ik gewend ben uit de verhalen. Geen organisch vormgegeven vleugels en geen mysterieus opgloeierende navigatielichten. Het schip heeft niet eens de ronde vorm van een vliegende schotel. Het ziet er plomp en hoekig uit, alsof iemand een bulldozer met aangebouwde laadruimte in de struiken voor mijn huis heeft geschoven.

Ze wacht geduldig tot ik weer haar richting op kijk.

“Ik ben op zoek naar een berk, een blanke boom.”

Het lukt me eindelijk de waarom-vraag te stellen.

“Voor onderzoek.”

Mijn hart slaat een slag over.

“Je wilt een berk meenemen voor onderzoek?” piep ik schor.

“Moet ik ook mee?”

Ze lijkt mijn ongerustheid te begrijpen.

“We doen allang geen onderzoek meer op mensen”, antwoordt ze.

“Daar zijn we al heel snel mee gestopt. Het gaf altijd problemen. Ook bij degenen die vrijwillig meegingen.”

“O”, weet ik enigszins opgelucht uit te brengen. Het wordt vanavond gelukkig enkel een retourtje naar het dichtstbijzijnde bos. Ik weet dat daar genoeg berken te vinden zijn.

Ze merkt dat ik nog steeds hevig sta te twijfelen.

“Je hoeft niet mee te gaan als je niet wilt.”

Haar opmerking doorbreekt mijn tweestrijd. Ik besluit dat als ik deze buitenkans laat liggen ik daar later flink spijt van ga krijgen. Of niet. Het kan ook zijn dat ik er spijt van ga krijgen als ik juist wel met haar mee ga. Moet ik het nu wel of niet doen?

Aw, hou op. Ik ben er weer te lang over aan het nadenken. Waar is mijn jas?

Ze is op het landingsgestel gaan staan en haalt er een hendel over. Boven haar schuift een luik open.

“Volg me”, zegt ze voordat ze naar binnen klimt.

Als ook ik in het laadruim sta hebben mijn zenuwen plaats gemaakt voor een wilde opwinding. Ik sta in een buitenaards ruimteschip! Hoeveel mensen kunnen zeggen dat ze zoiets ooit gedaan hebben. Opgewonden bekijk ik het interieur. Net als de buitenkant doet de binnenzijde van haar ruimteschip me denken aan een bulldozer met hier en daar een hint richting vrachtvliegtuig. Meer had ik ook niet kunnen verwachten. Een ruimteschip waar iemand mee naar de aarde komt om een boom op te pikken zal er eerder functioneel dan gelikt uit zien.

Met een schok realiseer ik me dat ze al een tijdje op me staat te wachten. Hoewel ik niets aan haar mondhoeken zie beeld ik me in dat ze me glimlachend gade slaat. Als ze ziet dat ze mijn aandacht weer heeft opent ze met een tweede “Volg me” een deur die toegang geeft tot het voorste gedeelte van het schip.

We nemen plaats in de cockpit en ik vertel haar welke richting we op moeten om bij het bos te komen. Ondanks dat de enige verlichting bestaat uit de controlelampjes van het bedieningspaneel is het hier een stuk lichter dan buiten. Ik merk dat de jas die ze aan heeft, en die ik abusievelijk voor een regenmantel aanzag, een poncho-achtig kledingstuk is.

Zelfs nu ze de hendels aan het bedienen is valt het kledingstuk tot over haar handen. Haar gezicht ziet er menselijk uit, al weet ik nog steeds niet zeker of ze een hij of een zij is, maar misschien wil ze me niet laten schrikken en houdt ze daarom haar handen, of wat daar voor door moet gaan, verborgen.

De maan is vanachter de wolken tevoorschijn gekomen als we het bos bereiken. Het kost me weinig moeite een stel witte stammen te ontdekken waar we een niet al te groot exemplaar uit kiezen. Ze manoeuvreert haar schip tot vlak boven de kruin, waarop ze een paneel, dat ze tot dan toe met rust heeft gelaten, uitgebreid begint te bedienen. In het ruim hoor ik een groot luik open gaan. Ze duwt een schuif naar boven en achter ons zwelt een gierend geronk aan. De ramen in de cockpit zijn zo geplaatst dat we voldoende uitzicht hebben op wat er onder ons gebeurt. Ik zie nog geen grijparmen tevoorschijn komen, maar wel dat er uit de kruin van de berk een wervelwind aan blaadjes opstijgt. Ook zij kijkt door de vensters schuin achter haar naar beneden. Rondom de stam tollen bladeren en takken in de rondte. De boom reikt al met omhoog gestoken takken naar het laadruim, maar behalve dat het zand aan de voet van de stam lichtjes omhoog bolt gebeurt er nog niet veel. Ze kijkt nu beurtelings van het paneel naar het raam terwijl ze verschillende schakelaars aan en uit zet. Uiteindelijk duwt ze de schuif helemaal naar boven en het geraas achter ons gaat over in gebulder. Ik doe voorzichtig mijn handen over mijn oren. Ze kijkt even mijn richting uit. Ik knik geruststellend terug. Met mij is alles oké. Ik voel de vloer onder me trillen. Het schip hangt nog steeds stabiel boven de berk, maar het zuigmechanisme heeft duidelijk moeite met het binnenhalen van de boom.

Ze heeft haar aandacht weer gevestigd op het bedieningspaneel en de boom onder ons. Ik zie tot mijn schrik dat de bladeren die rond de stam vliegen nu ook vergezeld worden door grotere takken en zelfs door losgetrokken struiken. De begroeiing rondom de berk is kloksgewijs schuin gaan staan. Ik kijk bezorgd haar richting uit, maar zij tuurt gespannen door het raam achter haar. Als de berk zich uiteindelijk met het nodige gekraak gewonnen geeft liggen in een straal van tien meter alle struiken en bomen omver, omgeknakt of zelfs compleet ontworteld. Het bos onder ons ziet er uit alsof een kudde speelse olifanten er rondjes door hebben gerend.

De berk is in het ruim verdwenen en het lawaai achter ons is tot bedaren gekomen. We kijken allebei zwijgend naar de ravage onder ons. Tot nu toe heeft haar gezicht uitdrukking-sloos gestaan, maar nu bespeur ik er iets van gêne in. Ik probeer zo stoïcijns mogelijk te kijken. “Kan het zijn dat jullie de afgelopen tijd ook onderzoek hebben gedaan naar graanvelden?”